

Evi Dekker

Zomers Madrid

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Evi Dekker
Omslagontwerp: Zero Media
Omslagbeeld: © Aleksandra Jankovic, Stocksy; © Finepic®, Munich
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0722 9
ISBN 978 94 027 6138 2 (e-book)
NUR 305
Eerste druk april 2021

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Bisseling Literary Agency te Amsterdam.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

‘Lara, waarom mag ik niet bij het raam?’

‘Dat begrijp je toch wel? Anders krijgen Kevin en ik ruzie wie er naast je mag zitten. Nu zit je lekker tussen ons in en zijn we allebei blij.’

Siem lijkt tevreden met het antwoord.

‘En het is maar een korte vlucht,’ voegt Kevin eraan toe. ‘Over twee uur zijn we er al.’

Op dat moment draait het vliegtuig de startbaan op. Even staat het stil, dan komt het in beweging en maakt het snel vaart. Daar zal ze nooit aan wennen: dat altijd weer beangstigende moment dat het vliegtuig loskomt van de grond en schuin omhooggaat. De huizen, wegen en auto’s worden snel kleiner en de druk op je trommelvliezen neemt toe.

Je wilt er niet aan denken, maar je kunt niet verdringen dat de meeste vliegongelukken bij de start of bij de landing plaatsvinden.

Ze knijpt in de hand van Siem, die op hun gemeenschappelijke armleuning ligt.

Het jongetje kijkt haar aan en maakt een grimas.

‘Heb je last van je oren?’ vraagt ze.

Hij knikt.

‘Dan moet je slikken. Of gapen.’ Ze buigt zich naar het opbergvak aan de stoelleuning voor haar, waar ze haar tasje in heeft gestopt. ‘Wacht, ik heb wel een dropje voor je. Daar moet je op zuigen. Dat helpt ook.’

Voordat ze het op Schiphol aangeschafte zakje drop te pakken heeft, hoort ze Kevin zeggen: ‘Weet je wat ook goed werkt?’

Lara kijkt opzij en ziet hoe de jongen zijn vader verwachtingsvol aankijkt. Kevin knijpt zijn neus met duim en wijsvinger dicht en blaast zijn wangen bol. ‘Probeer maar!’

Siem doet hem na en trekt een pijnlijk gezicht. ‘Het kraakt helemaal in mijn oren,’ meldt hij. ‘En het doet een beetje zeer.’

‘Dat gaat zo wel over,’ belooft zijn vader.

Lara zucht onhoorbaar.

Het zakje drop laat ze in haar tas zitten. Wel pakt ze haar telefoon.

De lampjes met ‘*fasten seatbelt*’ gaan uit.

Een stewardess met opgestoken blond haar loopt langs door het gangpad. Als ze hen gepasseerd is, ziet Lara dat Kevin naar haar strak in een korte rok gehulde achterwerk kijkt.

Mannen!

Net puppies, zegt haar vriendin Angela altijd: speels en voorspelbaar.

Terwijl ze appjes leest en beantwoordt, is Kevin bezig met een afstandsbediening. Geïrriteerd kijkt hij naar het beeldscherm, schuin boven zijn stoel, dat nergens op lijkt te reageren.

Een steward ziet hem bezig en komt met een spijtig gezicht naar hem toe.

‘Sorry, meneer. Op Europese vluchten hebben we geen *in-flight entertainment*.’

‘Maar net deed hij het wel.’

De steward heft zijn handen.

‘Klopt, klopt. Dat is de vluchtinformatie. Die is alleen te zien bij het opstijgen en het landen.’

‘Dan had ik dus net zo goed een boek kunnen meenemen,’ moppert Kevin.

‘Het spijt me, meneer. Ik kan het niet voor u veranderen. Maar kan ik misschien al iets te drinken voor u halen?’

Meteen klaart Kevins gezicht op.

‘Goed idee. Het is onze huwelijksreis, dus hebt u misschien champagne? Jij toch ook, Lara?’

Het is pas elf uur ’s ochtends, maar dat mag geen probleem zijn, vindt ze.

‘En ik graag een cola!’ zegt Siem.

De steward knikt naar de jongen en kijkt dan weer naar Kevin. Zijn hele houding straalt klantvriendelijkheid uit.

‘Champagne heb ik niet in de aanbieding, maar wel een uitstekende cava. Die zit overigens niet bij uw vluchtprijs inbegrepen, dus daar zal ik u wat extra’s voor in rekening moeten brengen.’

‘Geen probleem,’ zegt Kevin.

Even later brengt de steward een blikje cola met een rietje en de fles cava. Op het dienblad staan twee plastic bekertjes met een voetje.

Lara maakt een snelle aantekening in haar telefoon, terwijl Kevin de betaling regelt. Dan maakt de steward de fles open en vult de beide bekertjes. Hij klapt het tafeltje van Kevins stoel uit, laat de fles daarop achter en wenst hun een smakelijke voortzetting.

Als het bubbelschuim in de bekertjes wat gezakt is, vult Kevin ze bij. Vervolgens overhandigt hij er een aan Lara en houdt zijn eigen bekertje omhoog.

‘Proost, op ons!’

‘Op ons!’ antwoordt ze.

Hun bekertjes raken elkaar even en krijgen gezelschap van het blikje van Siem.

‘Proost!’ roept hij enthousiast.

Ze neemt een slok.

Automatisch registreert ze: prima cava, maar niet echt bijzonder.

Kevin neemt het grootste deel van de fles voor zijn rekening. Al gauw begint hij grapjes te maken met Siem, die het allemaal prachtig vindt.

Lara klapt de tafeltjes van Siem en haarzelf ook uit, omdat ze ziet dat het cabinepersoneel al begint met het uitserveren van maaltijden. Als een van de wagentjes bij hun stoelen is aangekomen, maakt Kevin van de gelegenheid gebruik om de lege fles aan te bieden aan de blonde stewardess die hen eerder passeerde.

‘Krijg ik statiegeld?’ vraagt hij jolig.

Ze schenkt hem een professionele glimlach.

‘Bent u klaar voor de lunch?’ informeert ze, terwijl ze de fles in een afvalzak doet.

‘Natuurlijk!’ zegt hij, iets te hard.

Mensen aan de andere kant van het gangpad kijken in hun richting.

Hij gaat overdreven achteruit zitten, zodat de stewardess de dienbladen op de tafeltjes kan zetten.

‘Wilt u daar nog iets bij drinken?’ vraagt de stewardess.

‘Koffie, graag,’ antwoordt Lara snel. ‘Twee.’

‘En ik een cola!’ zegt Siem.

De glimlach die hij krijgt, is iets hartelijker.

Zwijgend voert de stewardess de bestellingen uit, waarna ze hun smakelijk eten wenst en het wagentje voortduwt naar het volgende rijtje stoelen.

Lara ontgrendelt haar telefoon, terwijl ze naar het dienblad voor haar kijkt. Eerst maakt ze nog snel een aantekening dat er geen gratis nootjes geserveerd worden bij de cava. Daarna schrijft ze op wat er voor haar ligt: een mandarijn, twee jamsorten, een plakje kaas, drie

broodjes. Alles natuurlijk in plastic verpakt. Ze voelt even aan de broodjes. Hard, dat dacht ze al.

‘Alles in orde?’ vraagt de stewardess die het eten zojuist heeft uitgeserveerd.

Ze knikt en vergrendelt haar telefoon.

‘Wilt u er misschien nog iets bij drinken?’

‘Ja, een tomatensap, graag.’

Lara doet net alsof ze niet in de gaten heeft dat Kevin haar opmerkzaam aankijkt. Dat drinkt ze inderdaad normaal nooit, omdat ze de smaak van zout, suiker en specerijen eigenlijk wat te sterk vindt. Maar ze heeft ergens gelezen dat de verandering in luchtdruk de smaaksensatie veranderen, waardoor het tomatensap minder sterk lijkt.

De stewardess schenkt een plastic bekertje halfvol en geeft het haar aan, samen met het flesje en papieren zakjes met zout en peper. Lara leegt de beide zakjes in de rode vloeistof, vult het bekertje af en neemt een slok.

Het klopt. Zo is het eigenlijk precies goed. Geen wonder dat er juist in vliegtuigen zoveel tomatensap gedronken wordt.

Weer maakt ze een aantekening in haar telefoon. Dan eet ze voor de vorm een van de broodjes op. Al na de eerste hap heeft ze spijt dat ze het plakje kaas erop heeft gedaan en niet een van de jams. De kaas smaakt nergens naar. Een forse kwak mosterd had geen kwaad gekund. Ook daar maakt ze een notitie van.

Pas dan kijkt ze naar Siem, die alle plastic zakjes heeft opengemaakt en bezig is jam op de buitenkant van een van de harde broodjes te smeren.

‘Wat doe je nou?’ vraagt ze.

Meteen schiet ze hem te hulp door de broodjes open te snijden. Zijn handen zitten onder de plakkerige jam. Die veegt ze af met een servetje.

‘Als ik moet helpen, kun je dat toch even vragen?’

‘Je was met je telefoon bezig.’

Licht geïrriteerd helpt ze hem met het beleggen van zijn broodjes.

Kevin komt niet aan eten toe, ziet ze. Zijn hoofd is op zijn schouder gezakt. Terwijl er wat vocht uit zijn mondhoek loopt, maakt zijn ademhaling een fluitend geluid. De ideale man is even uitgeschakeld, denkt ze.

Zonder erbij na te denken neemt ze nog een hap van een van de broodjes, waarna ze het restant van haar maaltijd in een afvalzakje doet.

Als ze bij de bagageband op hun koffers staan te wachten, appt Lara naar haar vriendinnengroepje dat ze zijn aangekomen.

Vrijwel meteen krijgt ze reacties. Opgestoken duimpjes en andere emoji's, en korte aanmoedigingen als 'Heb fun!' en 'Geniet ervan!'.

Ze doet haar telefoon in haar tasje als ze een bekende koffer ziet aankomen. Maar ze hoeft niets te doen, want Kevin schiet al toe. Siem holt hem achterna. Lara houdt het bagagewagentje vast terwijl de twee mannen de drie koffers van de band halen en opladen.

Overal in de hoge, stijlvol vormgegeven aankomsthal zijn mensen.

Ze vraagt: 'Gaan we met de metro of nemen we een taxi?'

'Dat is allemaal geregeld,' antwoordt Kevin. 'Er staat een shuttlebus op ons te wachten.'

Hij haalt wat papieren uit zijn binnenzak, bestudeert die even, kijkt om zich heen en zegt dan resoluut: 'Volg mij maar, ik weet waar we heen moeten.'

Lara vindt het altijd amusant als hij zo graag wil laten zien dat hij de situatie onder controle heeft. Ze vindt het ook prettig dat hij dingen regelt. Dat was in haar vorige relatie wel anders: bij Jurgen kwam alles altijd op haar neer.

Toch zou ze het nog meer waarderen als Kevin ook het bagagewagentje duwde, want dat is behoorlijk zwaar. Maar dat zegt ze natuurlijk niet.

Met enige moeite volgt ze de lange man en het jongetje, die hand in hand voor haar uit lopen, de grote hal uit.

De zon schijnt fel en warm. Daar is ze op voorbereid. Ze pakt haar zonnebril en zet haar speciaal voor deze vakantie gekochte zonnehoed op.

Het is druk bij het vliegveld. Groepen toeristen komen naar buiten door automatisch openschuivende deuren, waarna mannen in uniform hen ervan proberen te overtuigen dat ze met een van de wachtende taxi's mee moeten gaan. Natuurlijk heeft Kevin niet in de gaten dat ze hierdoor wat achteropraakt. Hij merkt nooit iets, als je hem er niet op wijst.

Ze voelt haar telefoon trillen in de zak van haar jasje, maar heeft nu geen tijd om te kijken.

Door het inspannende duwen begint ze te transpireren. Had ze nou maar niet zulke lichte kleren aangedaan, straks ziet iedereen de zweetplekken.

Eindelijk blijft Kevin staan bij een kleine stadsbus met een bordje waarop 'Jardines de Sabatini' staat. Pas als hij omkijkt, merkt hij dat Lara hen niet heeft kunnen bijhouden. Hij laat Siem los, loopt naar haar toe en biedt galant aan: 'Zal ik even helpen?'

Even bijt ze op haar lip, maar dan zegt ze: 'Graag. Dank je.'

Deze huwelijksreis gaat perfect worden, heeft ze zich voorgeno-

men.

Het vliegveld ligt blijkbaar vlak bij het centrum van Madrid, want Lara heeft het idee dat ze nog maar net op weg zijn, als het busje stopt.

Terwijl ze uitstapt, ziet ze een enorm gebouw met een imposante zuilengalerij. Ervoor ligt een soort park met een grote vijver, dat van de straat wordt afgescheiden door een stevig uitziend hek.

‘Allemachtig,’ zegt ze.

‘Het lijkt wel een paleis,’ klinkt de stem van Siem naast haar.

‘Dat is het ook.’

Kevin probeert nonchalant te klinken, merkt ze direct. Alsof zij niet weet dat hij deze hele reis de afgelopen maanden tot in detail heeft voorbereid.

‘Dit is het werkpaleis van de Spaanse koning,’ vervolgt Kevin. ‘Het grootste paleis ter wereld. Het heeft, geloof ik, meer dan drieduizend kamers.’

‘Gaan we dat nu bezichtigen, of zo?’ wil ze weten.

Kevin grijnst breed.

‘Nee, ons hotel is hier.’

Hij draait zich om en wijst trots op het veel modernere gebouw achter hen, aan de overkant van de schuin aflopende straat. De be-

gane grond ziet eruit als een luxewinkel. In de etalage staan grote, bijna manshoge letters opgesteld die de woorden 'Jardines de Sabatini' weergeven.

'Sabatini, zo heet het park aan de overkant, bij het paleis,' legt Kevin uit.

Lara kan er niets aan doen: ze is onder de indruk.

De chauffeur van de bus zet hun koffers op een wagentje, dat hij voor hen uit door de entree van het hotel naar binnen rijdt. Links en rechts van de ingang staan gestileerde plastic bomen: een rode en een groene.

Kevin meldt zich bij de balie en is druk met paspoorten en geprinte reserveringen.

Als de chauffeur hun koffers heeft afgeladen, stopt Lara hem een fooi toe. Dan geeft ze Siem een hand en kijkt rond in de ontvangsthal. Alles ademt een elegant soort luxe. Er zijn zithoeken met kleurige designstoelen, die er toch comfortabel en zelfs gezellig uitzien.

Ze pakt haar telefoon en maakt er een paar foto's van, die ze meteen doorstuurt naar haar vriendinnengroepje en haar collega.

Kevin voegt zich weer bij hen.

'Geregeld!' meldt hij. 'We gaan naar boven.'

'En de koffers?' vraagt Lara.

'Die worden ons zo nagebracht.'

Terwijl ze naar de liften lopen, ziet ze inderdaad dat een in het zwart geklede jongeman zich over hun koffers ontfermt.

'Mag ik het knopje indrukken?' vraagt Siem, als ze in de lift staan.

'Dan moet ik je even helpen,' antwoordt Kevin, wijzend op een van de knopjes, 'want we zitten op de een-na-bovenste verdieping.'

Hij tilt de jongen op.

Siem drukt het door Kevin aangewezen knopje in en vraagt: 'Dus daar is onze kamer.'

'Fout!'

Kevin wacht plagerig lang, tot de verbazing al bijna weer van hun gezichten verdwenen is.

‘Daar is jóúw kamer.’

‘Mijn kamer?’

Het jongetje kijkt even onzeker naar Lara.

‘Jazeker,’ vervolgt Kevin. ‘Jij hebt een eigen kamer.’

‘Die zit dan toch wel naast onze kamer?’ vraagt Lara.

‘Weer mis!’

Dit keer is ze niet verbaasd, maar een beetje geïrriteerd. ‘Hoe bedoel je?’

Het klinkt scherper dan ze bedoeld had, maar hij doet net of hij dat niet merkt.

‘Wij hebben namelijk een suite!’

‘Een swiete?’ vraagt het jongetje. ‘Wat is dat dan?’

‘Dat zul je zo wel zien,’ belooft zijn vader.

Als de liftdeuren opengaan, holt Siem de gang op.

‘Waar moeten we naartoe?’ wil hij weten.

Kevin kijkt naar de bordjes tegenover de liftdeuren en zegt: ‘Rechtsaf.’

Even aarzelt het jongetje, dan rent hij in de aangegeven richting.

‘Nummer 402!’ roept Kevin hem na. Hij slaat zijn arm om Lara’s schouders.

‘Wat vind je ervan?’

‘Ziet er goed uit!’ zegt ze warm.

Siem staat al te wachten voor de deur van kamer 402. Zodra Kevin de deur met de keycard heeft geopend, stormt hij naar binnen. Ongelovig kijkt hij om zich heen.

‘Wauw, wat mooi!’

Lara kan zich voorstellen dat hij opgetogen is: een eigen bed, een eigen badkamer en een eigen televisie. Dat zou zij als kind ook geweldig hebben gevonden.

‘Ik hoop niet dat hij ook een eigen koelkast met van die leuke kleine drankflesjes heeft,’ zegt ze quasigrappig tegen Kevin.

Hij grijnst. ‘Een koelkast zit wel standaard bij deze kamers, maar die heb ik grotendeels laten leeghalen. Er zit nu alleen wat fris in.’

Hij loopt naar de wandkast en trekt een van de deurtjes open, waarachter inderdaad een koelkastje met wat blikjes frisdrank zit.

‘Cool!’ zegt Siem, die meteen een blikje pakt.

Lara wil het lipje er voor hem af trekken, maar Siem laat dat door zijn vader doen.

‘En ze hebben ook wat chips enzo voor je in een van de kastjes gelegd,’ zegt die tegen hem.

Het jongetje zet het blikje op de tafel bij het raam en begint meteen de kasten te controleren.

‘Yes!’ roept hij, als hij de beloofde voorraad heeft gevonden.

Lara loopt naar het raam en schuift de dikke vitrage opzij. Het uitzicht is niet om over naar huis te appen: een woonwijk met een smal straatje. Wel is op het huis aan de overkant een fraaie, kleurige muurschildering aangebracht. Ze hangt de vitrage weer op zijn plaats.

Siem is intussen met zijn blikje cola, een zakje chips en iets wat lijkt op een familiezak M&M’s op zijn bed gaan liggen.

‘Waar is de afstandsbediening van de tv?’ vraagt hij.

‘Waarschijnlijk bij het toestel,’ antwoordt Kevin, die er meteen heen loopt om te zien of hij gelijk heeft. Hij vindt het apparaatje al snel en gooit dat naast zijn zoon op het bed.

Direct zet het jongetje de televisie aan om te inventariseren welke zenders er zijn.

‘En waar is nou die suite van ons?’ vraagt Lara.

Weer laat Kevin zijn brede grijns zien.

‘Die is hier recht tegenover, nummer 401.’

Charmant houdt hij de deur voor haar open.

‘Die laat ik hier voor jou, Simeone,’ zegt Kevin tegen zijn zoon, terwijl hij de keycard van de hotelkamer naast het televisietoestel legt. ‘Jij vermaakt je hier wel even, toch?’

‘Yo!’

Siem kijkt hen niet eens na, ziet Lara, als de deur achter hen dichtvalt.

‘Is dat wel verstandig om die keycard bij hem te laten?’ vraagt ze bezorgd.

‘Tuurlijk. Ik heb toch een reserve laten maken!’ Hij haalt drie keycards uit het borstzakje van zijn overhemd.

‘Kijk, dit is die van Siems kamer, en we hebben er allebei een van onze suite.’

Hij geeft haar een keycard en maakt met de zijne de deur aan de overkant van de gang open. Gastvrij blijft hij in de deuropening staan.

‘Na u, mevrouw.’

Ze loopt naar binnen.

Even is ze overweldigd. Ze weet dat Kevin maanden met de planning bezig is geweest en al een paar keer heeft laten doorschemeren dat hij bij hun huwelijksreis niet op de kosten wilde besparen. Maar hiermee scoort hij echt punten.

De suite is meer dan twee keer zo groot als de kamer van Siem. Het is er sfeervol, met lichte, zachte kleuren. Er is een zithoek met een tafeltje, er staat een leesstoel en een groot tweepersoonsbed. Zowel op het tafeltje als bij het bed staat een bos bloemen en op elk van de kussens van het bed ligt een roos. Er is ook een praktisch ingerichte kitchenette, ziet ze. Maar omdat ze zichzelf beloofd heeft dat ze deze vakantie niet zelf hoeft te koken, besteedt ze daar verder nauwelijks aandacht aan.

Het mooiste zijn de glazen schuifdeuren, die toegang geven tot een eigen terras, waarop twee stoelen en een tafel staan. Hier hangt

geen vitrage voor de ramen. Dat zou ook zonde zijn, want hier heb je uitzicht op het koninklijk paleis.

‘O, Kevin, dit is echt prachtig!’

‘Dan heb je de badkamer nog niet eens gezien!’ Hij is zichtbaar enthousiast.

‘We hebben een ligbad. En natuurlijk wifi, ik zal je de code zo geven. En er is een dakterras, waar we ook vrij toegang toe hebben. En er zijn hier vlak bij twee metrostations. En beneden –’

Verder komt hij niet, want ze kust hem vol op zijn mond.

Van het een komt het ander. Voor je het weet, ben je ineens een uur verder, voordat je je ook maar hebt opgefrist en de inhoud van de koffers over de kasten hebt verdeeld. Kevin is natuurlijk veel eerder klaar dan zij. Hij gooit dan ook alleen maar zijn sokken en ondergoed in een la, waarna hij de rest van zijn kleren op stapeltjes in een legkast deponert. Al gauw zit hij onderuit in de makkelijkste stoel die hij kan vinden en zapt hij lui van het ene tv-kanaal naar het andere.

Zo vader, zo zoon, zegt Lara nog net niet hardop.

Zelf heeft ze aanzienlijk meer tijd nodig. Vooral aan het uithangen van haar jurkjes besteedt Lara de nodige aandacht, want die heeft ze natuurlijk niet voor niets meegenomen. Maar ook het volbouwen van een van de twee wastafels in de badkamer vergt veel tijd.

Bijna meewarig kijkt ze naar de andere wastafel: daarop heeft Kevin alleen zijn tandenborstel, een tube tandpasta, een deo, een scheermesje en een flesje aftershave neergezet. En zoals altijd zijn het ook nog eens allemaal spullen die hij bij de Hema gehaald heeft. Daar zweert hij bij sinds zijn scheiding, weet ze. Ze is het er nog niet met zichzelf over eens of ze hem dat moet proberen af te leren. Maar dat heeft geen haast.

Als de koffers eindelijk leeg zijn en in een kast zijn opgeborgen, halen ze Siem op. De jongen ligt nog net zo op het bed als ze hem hebben achtergelaten.

‘Weet je wat ze hier ook hebben?’ zegt hij, zonder zijn ogen van het televisiescherm af te wenden. ‘Oude afleveringen van *Pokémon*. Een hele serie achter elkaar. Sommige had ik nog niet gezien.’

‘Mooi,’ zegt Lara. ‘En je koffer? Heb je die al uitgepakt?’

Hij kijkt even naar haar op. ‘Neuh. Als ik alles er gewoon in laat zitten, hoeft ik ’m volgende week niet meer in te pakken.’

‘Een mooie ben jij!’ roept Lara lachend. ‘En je vuile was dan?’

Daar heeft de jongen ook al over nagedacht. ‘Wat echt vies is, leg ik er gewoon naast. Dat kan dan bij jullie in de was.’

Ze schudt haar hoofd. ‘Zeg jij er eens wat van, Kev!’

Haar kersverse echtgenoot heeft in de tussentijd alle kastjes in de kamer van zijn zoon open- en weer dichtgedaan en staat nu voor het raam.

‘Wij hebben een mooier uitzicht,’ vindt hij. ‘Zullen we de rest van het hotel gaan bekijken?’

‘Maar hij heeft zijn koffer nog niet eens uitgepakt!’

Kevin haalt zijn schouders op.

‘Dat komt straks wel. Ga je mee, Simeone?’

De jongen springt van het bed en staat al bij de deur.

‘En de tv?’ vraagt Lara met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Moet je die niet uitzetten?’

‘Nee, laat maar. Dan hoeft ik ’m straks niet meer aan te zetten.’ En hij rent de gang op.

Ze draait zich om naar Kevin. Haar hele gezicht vraagt om steun.

‘Nou vergeet die eikel zijn keycard,’ zegt Kevin, terwijl hij het kaartje in het voorbijgaan bij de tv wegpakt. Hij zoent haar op haar neus.

‘Kom op, anders halen we hem nooit meer in.’

Lara is nog tot tien aan het tellen als ze de deur achter hen dichttrekt.